

Що си гле'аѣ чудо и големо,
 Къде вѣрвѣтъ низъ гора зелена
 Къде вѣрвѣтъ две рала свато'и,
 По свато'и два млади зето'и;
 Ни за кого, майко, не сѣ мѣжа,
 Ни кѣрвина во куя си чина,
 Ке 'и фата два брата рогени.“
 Си изваде две ризи зетоски,
 Си 'и даде на бѣла Бояна.
 Та 'и кладе во бѣли пазу'и;
 Колку сватой въ двореѣ навлего'е,
 Мошне лепо ми 'и пречека'е;
 А Бояна умна и разумна
 Два зете'и во образъ 'и баци,
 Въ образъ 'и баци, и даръ си дарва,
 Си фати два брата рогени,
 Си попраи безъ никоя кавга.

521.

Друга.

Никола шетатъ низъ гора,
 Во рѣка дѣржитъ сокола;
 Соколъ му лепо вореше:
 „Никола море, Никола!
 Подотпуши ми ремѣна,
 Подотпуши ми петлицы,
 Далеку да си отлетамъ

Дуръ девойкини дво'и,
 Да ѣ порѣчамъ, нарѣчамъ,
 Да везить риза зетоска,
 А на свежѣрва марамъ,
 А на свекор—отъ кошуля,
 А на девер—отъ пояс—отъ.“

522.

Друга.

Плеа мома босилко'и ясли,
 Ми 'и клала во рамни дво'и,
 Да навѣрзить отъ свато'и конѣи.
 Плеа мома копринена мрежа,
 Ъѣ фѣрлила по бѣла Дунафа,
 Уло'ила риба златокрила
 Ъѣ испекла во злата тепсиа,